

3.

Часть отъ разбита та римска войска са събрала въ Ардеа, дѣто Камиллъ живѣлъ испѣденъ. Камиллъ възбудилъ въ войны тѣ отпаднажлыя имъ духъ, станжалъ имъ глава, поразилъ и обърнулъ на бѣгъ голѣмы тѣ Галски четы, що оплѣнявали околности тѣ. Римски тѣ войны не считали вече Камилла за испѣденъ, като отечество то вече не сѣществувало; тѣ мысляли, че той може да приѣмне началство то надъ сичка та войска. Но Камиллъ поискалъ по напредъ съизволеніе то на начальницы тѣ въ Капитолій. Смѣлый тѣ *Публий Комминій* са рѣшилъ да донесе съгласіе то на сенаторы тѣ. Въ обдрана дреха, нощѣ, достигналъ той до Тибъръ, преплувалъ голѣмо то пространство, и несъзрѣнъ, проминжалъ презъ непріятелски тѣ караулы до карменталски тѣ врата, дѣто Капитолій са считалъ непристѣпенъ; а слѣдъ туй удало му са да са възмѣкне на стрѣмныя върхъ. Тогази той извѣстилъ за побѣда та на Камилла, за исканье то на войны тѣ, — и Камиллъ былъ назначенъ диктаторъ.

4.

Дыря та на Комминія была открита отъ Галлы тѣ, и тѣ са възползовали съ нея за нечакано нападанье. Въ тиха, мѣсечна нощъ непріятель тѣ крадешкомъ са вмѣкнѣлъ въ Капитолій. Тамъ сичко спяло, и караулы тѣ доро и псета та. Галлы тѣ достигнали почти до върха, и тутакси посветены тѣ на Юнона гѣски, които при сичкія гладъ въ Капитолій не были закланы, поднели такъвзи страшенъ кряскъ, щото събудили сенатора Манлія. Той са затекълъ къмъ мѣсто то, отъ дѣто ималъ страхъ, отсѣкълъ на най близкія Галлъ дена та рѣка, а оногози що идялъ слѣдъ него, блѣсенжалъ съсъ щита си въ тъмна та пропасть; други тѣ непріятели отстѣпили обезсърчены, и Капитолій былъ спасенъ. Стражари тѣ, които тѣй злѣ пазяли стража та си, сутрена та были хвърлены изъ Тарпейска та ка-